

บทที่ ๓

ลักษณะสำคัญของภาษาไทยและภาษาเกาหลี

ภาษาไทยเป็นวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่ง มีคำจากภาษาอื่น เช่น สันสกฤต บาลี เขมร มอญ จีน และชวา เป็นต้น เข้ามาปะปนอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและออกเสียงเป็นภาษาไทย นอกจากนั้นภาษาไทยยังมีตัวหนังสือเป็นของตนเอง (ไชย ชัง ช็อง, ๑๙๘๕ : ๑๑-๑๓) ส่วนภาษาเกาหลีใช้ในคาบสมุทรเกาหลี ซึ่งตั้งอยู่กลางทะเลที่รายล้อมด้วยดินแดนรัสเซีย จีน และญี่ปุ่น ในสมัยก่อนภาษาเกาหลีไม่มีตัวอักษร จึงยืมอักษรจีนมาใช้อยู่เป็นเวลาหลายร้อยปีจน ต่อมามีการประดิษฐ์อักษรเกาหลีขึ้นใช้ในศตวรรษที่ ๑๕ (ลี คน จู, ๑๙๘๘ : ๒๐๓-๒๐๖) ภาษาเกาหลีจึงได้รับอิทธิพลจากภาษาจีนเป็นอย่างมาก

เงื่อนไขทางภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ทำให้ไทยและเกาหลีไม่มีความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม ภาษาไทยกับภาษาเกาหลียังเป็นภาษาต่างตระกูลกัน ความคล้ายคลึงทาง ด้านภาษาศาสตร์และทางด้านวัฒนธรรมระหว่างสองภาษานี้จึงมีน้อย

ลักษณะสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลไฮโน-ทิเบตียน (Sino-Tibetan) ซึ่งเป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) เช่นเดียวกับภาษาจีนและภาษาพม่า (วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์, ๒๕๒๘ : ๑๕๐) คนไทยใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ภาษาไทยมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้ (เอกสารประกอบการสอนวิชา ๔๑๑-๔๕๒ อิทธิพลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์)

๑. ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีรูปลักษณะคำโดด คือ ภาษาที่นำคำตั้ง หรือคำมูลมาเรียงลำดับกันเป็นประโยค คำตั้งเหล่านี้เมื่อเรียงเข้าประโยคแล้วคงรูปเดิม คำที่อยู่ใน

ประโยคแล้วทุกคำยังคงเป็นอิสระอยู่ในตัวมันเอง แต่ถ้าสลับตำแหน่งของคำความหมายของประโยคก็จะเปลี่ยนไป

๒. คำแต่ละคำถือเป็นคำสำเร็จรูป คือมีความหมายสมบูรณ์ ใช้เข้าประโยคได้ทันที โดยไม่ต้องตกแต่งหรือเปลี่ยนแปลงส่วนใด ๆ ของคำเพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค

๓. คำคำเดียวกันอาจมีหลายความหมาย ใช้ได้หลายหน้าที่ โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำเลย จะรู้ความหมายและหน้าที่ได้ก็ด้วยการดูตำแหน่งของคำในประโยค

๔. การเรียงลำดับคำมีความสำคัญที่สุด เมื่อได้เข้าประโยค การเรียงคำผิดที่ตำแหน่งผิด ความหมายจะเปลี่ยนไปด้วย

๕. การสร้างคำใหม่ เมื่อคำใดไม่พอกับความหมาย มีการสร้างคำใหม่โดยใช้คำประกอบกันเข้าข้างหน้าข้างข้างหลังข้าง หรือประสมกัน เช่น พวกคำซ้ำ คำซ้อน คำประสม

๖. มีลักษณะนามโดยเฉพาะ เมื่อเป็นจำนวนนับลักษณะนามตามหลังคำขยายบอกจำนวนนับ

๗. คำขยายมาข้างหลังคำที่ถูกขยาย คำคุณศัพท์ต้องมาหลังนาม สรรพนามและคำวิเศษณ์ต้องมาหลังกริยา หรือคุณศัพท์

๘. ภาษาไทยมีตัวสะกดเฉพาะมาตรา

๙. มีระบบเสียงสูงต่ำ เสียงในภาษาไทยถ้าสูงต่ำผิดกัน ความหมายย่อมผิดกันด้วย ฉะนั้นจึงมีวรรณยุกต์ขึ้นใช้

๑๐. มีการใช้คำราชาศัพท์ และคำสุภาพตามสถานภาพของบุคคล

อักษรไทย

อักษรไทย เป็นอักษรที่พ่อขุนรามคำแหงประดิษฐ์ขึ้นมาเมื่อ พ.ศ. ๑๒๔๓ โดยเลียนแบบมาจากอักษรเขมรและอักษรอื่น ๆ (กำชัย ทองหล่อ, ๒๕๓๐ : ๔๓) ปัจจุบันมีพยัญชนะ ๔๕ ตัว และสระ ๓๒ ตัว ดังต่อไปนี้

๑. พยัญชนะไทย

พยัญชนะไทยมีทั้งหมด ๔๔ ตัว และใน ๔๔ ตัวนี้ มีเสียงซ้ำกันอยู่หลายตัวจึงมีชื่อ
กำกับพยัญชนะไว้ดังนี้

ก /k/	ก - ไก่	ข /kh/	ข - ไข่
ช /kh/	ช - ชวด	ค /kh/	ค - ควาย
ค /kh/	ค - คน	ฆ /kh/	ฆ - ระสัง
ง /ŋ/	ง - งู	จ /c/	จ - จาน
ฉ /ch/	ฉ - ฉิ่ง	ช /ch/	ช - ช้าง
ซ /s/	ซ - ไซ้	ฌ /ch/	ฌ - เฌอ
ฎ /j/	ฎ - หญิง	ด /d/	ด - ดา
ฏ /t/	ฏ - ปลูก	ธ /th/	ธ - ฐาน
ท /th/	ท - นางมโหฬาร	ฒ /th/	ฒ - ผู้เต่า
ณ /n/	ณ - เณร	ด /d/	ด - เด็ก
ต /t/	ต - เต่า	ถ /th/	ถ - ถุง
ท /th/	ท - ทหาร	ธ /th/	ธ - ธง
น /n/	น - หนู	บ /b/	บ - ใบไม้
ป /p/	ป - ปลา	ผ /ph/	ผ - ผึ้ง
ฝ /f/	ฝ - ฝา	พ /ph/	พ - พาน
ฟ /f/	ฟ - ฟัน	ภ /ph/	ภ - สำเภา
ม /m/	ม - ม้า	ย /j/	ย - ยักษ์
ร /r/	ร - เรือ	ล /l/	ล - ลิง
ว /w/	ว - แหวน	ศ /s/	ศ - ศาลา
ช /s/	ช - ชาติ	ส /s/	ส - เสือ
ห /h/	ห - หีบ	ฬ /l/	ฬ - จุฬา
อ /ʔ/	อ - อ่าง	ฮ /h/	ฮ - นกฮูก

พยัญชนะ ๔๔ ตัวนี้ พระยาอุปกิตศิลปสาร (๒๔๓๓ : ๑๑) จำแนกได้เป็น ๓ พวกดังต่อไปนี้

๑.๑ พยัญชนะกลาง คือ พยัญชนะที่ใช้เขียนได้ทั่วไปทั้งคำไทย คำบาลี คำสันสกฤต และคำในภาษาอื่นที่นำมาใช้ในภาษาไทย เช่น เขมร มอญ ขวา อังกฤษ เป็นต้น มีทั้งหมด ๒๑ ตัว คือ ก ข ค ง จ ฉ ช ด ฎ ท ษ ป ฝ พ ม ย ร ล ว ส ฬ

๑.๒ พยัญชนะเดิม คือ พยัญชนะที่ใช้เขียนในกรอบจำกัดเฉพาะคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตและภาษายุโรปบางคำ แต่ไม่มีใช้ในการเขียนคำไทยทั่วไป มี ๑๓ ตัว คือ ฆ ฒ ญ ฎ ฐ ฑ ฒ ฌ ภ ศ ษ ฬ

๑.๓ พยัญชนะเติม คือ พยัญชนะที่ไทยบัญญัติเพิ่มขึ้นเพื่อให้พอแก่การเขียนสำเนียงในภาษาไทย เพราะพยัญชนะเก่าที่อยู่ในภาษาบาลี และสันสกฤต ไม่สามารถจะเขียนสำเนียงในภาษาไทยได้ครบทุกเสียง จึงจำเป็นต้องบัญญัติเพิ่มเติมขึ้นอีก ๑๐ ตัว คือ ฌ ฌ ฎ ฏ บ ฝ พ อ ฮ พยัญชนะเติมนี้ นอกจากใช้เขียนคำในภาษาไทยแล้ว ยังใช้เขียนคำที่แผลงมาจากบาลีสันสกฤต และคำในภาษาอื่น ๆ ได้อีกด้วย

๒. สระไทย

สระในภาษาไทยปัจจุบัน มี ๓๒ ตัว ตามธรรมชาติสระเหล่านี้นอกจาก ฤ ฌ ฎ ฏ ภา แล้ว จะเขียนตามลาหังไม่ได้ จะต้องมีตัว "อ" กำกับอยู่ด้วยเสมอ เพื่อเป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าเป็นสระลอยหรือสระโดด (กำชัย ทองหล่อ, ๒๔๓๐ : ๕๘) คือ เป็นสระที่ไม่มีพยัญชนะประสมอยู่ด้วยแต่ถ้าเขียนประสมกับพยัญชนะ ต้องตัดตัว "อ" ออก สระในภาษาไทยมีดังนี้

อะ /a/	อา /a:/
อิ /i/	อี /i:/
ึ /ɨ/	ือ /ɨ:/
อุ /u/	ู /u:/
เอะ /e/	เอ /e:/

แอะ /ɛ/	แอ /ɛ:/
โอะ /o/	โอ /o:/
เอะ /ɔ/	ออ /ɔ:/
เออะ /ɤ/	เออ /ɤ:/
เอียะ /ia/	เอีย /ia:/
เอือะ /ua/	เอือ /ua:/
อัวะ /ua/	อิว /ua:/
ฤ /r /	ฤา /r :/
ฦ /la/	ฦา /la:/
อา /aɯ/	ไอ /ai/
โαι /ai/	เอา /ao/

๓. วิธีการเขียนอักษรไทย

วิธีเขียนอักษรไทยมีดังต่อไปนี้ *

- ๓.๑ เขียนพยัญชนะไว้ข้างหลังรูปสระ
- ๓.๒ เขียนพยัญชนะไว้ข้างหน้ารูปสระ
- ๓.๓ เขียนพยัญชนะไว้ข้างล่างรูปสระ
- ๓.๔ เขียนพยัญชนะไว้บนรูปสระ
- ๓.๕ เขียนสระโดด ๆ

---

* ผู้วิจัยคัดแปลงมาจาก หลักภาษาไทย. (กำชัย ทองหล่อ, ๒๕๓๐ : ๕๕-๕๖)

๓.๑

ส	พ
---	---

เขียนพยัญชนะไว้ข้างหลังรูปสระ   _   _   _   _

และ   _   ตัวอย่างเช่น

_   ;   เจ   เสเพล   เกเร

_   ;   แม่   แต่   แก   แส

_   ;   ให้   ใคร   ใส่   ใน   ใจ

_   ;   ได้   ไป   ไหน   ไม่

_   ;   ไหม   ไท   ไส   ไก่   ไต่

๓.๒

พ	ส
---	---

เขียนพยัญชนะไว้ข้างหน้ารูปสระ   _   _   _   _

_   _   และ   _   _   *   ตัวอย่างเช่น

_   ;   กะ   ทะ   ชนะ   ฐานะ

_   ;   ก   น   า   พ   า   ท   มา

_   ;   ท   ฤ   ช   ฎ   ก   ฤ   ช   ณา

_   ;   เม   ย   เ   ค   ย   เ   ล   ย

_   ;   ส   ร   ร   จ   ร   ก   ร   ร   ม   ส   ร   ร   พ

_   ;   ผ   ัว   ท   ัว   ท   ัว

_   ;   เ   ร   อ   เ   อ   เ   อ   ะ

๑ ส หมายถึง สระ

พ หมายถึง พยัญชนะ

* สระ   _   _   _   และ   _   _   เป็นอักษร   ใช้เป็นสระก็ได้   ใช้เป็นพยัญชนะก็ได้   ดูเรื่อง

เกี่ยวกับอักษร   หน้า   ๓๒

๓.๓

ส
พ

เขียนพยัญชนะไว้ข้างล่างรูปสระ ๓ ๑ ๒ ๓ ๔

๓ และ ๔ ตัวอย่างเช่น

- ๓ ; ผัว ร้ว ชั่ว
- ๑ ; กิตติ นิตี ซิติ
- ๒ ; มี ชี ปลี
- ๓ ; กิ่ง คิ่ง ผึ่ง
- ๔ ; ยืน ถือ ปืน หรือ
- ๕ ; หวา ขวา ตำ ฆ่า เป็นต้น

๓.๔

พ
ส

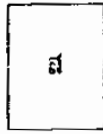
เขียนพยัญชนะไว้บนรูปสระ ๓ ๔ ตัวอย่างเช่น

- ๓ ; กุ ฦ คุ
- ๔ ; กู คู ปู หู

---

๑ รูปสระ ๓ ใช้ขีดข้างบนหรือเขียนไว้ข้างบนพยัญชนะเพื่อใช้แทนสระอะ ในเมื่อมีตัวสะกด และใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระอ้าย, อัว (กาขัย ทองหล่อ, ๒๕๓๐ : ๕๕)

๓.๕

เขียนสระใด ๆ ไม่ต้องประสมกับพยัญชนะ มี ๔ รูป *

คือ อ ฤ ฦ ฎ ภา

ระบบเสียงในภาษาไทย

ระบบเสียงในภาษาไทย มีหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์

๑. หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมีทั้งหมด ๒๑ หน่วยเสียง (กาฏจนา นาคสกุล, ๒๕๒๕ : ๑๐-๑๓) สรุปได้ดังต่อไปนี้

เสียง	พยัญชนะ	ลักษณะเสียง
/b/	บ	ระเบิด - ไชยะ - ริมฝีปาก
/p/	ป	ระเบิด - อไชยะ - ลิขลิ - ริมฝีปาก
/ph/	พ ภ	ระเบิด - อไชยะ - ธนิต - ริมฝีปาก
/d/	ด ฎ	ระเบิด - ไชยะ - ปุ่มเหงือก
/t/	ต ฏ	ระเบิด - อไชยะ - ลิขลิ - ปุ่มเหงือก
/th/	ฐ ฑ ฒ ถ ท ธ	ระเบิด - อไชยะ - ธนิต - ปุ่มเหงือก
/c/	จ	ระเบิด - อไชยะ - ลิขลิ - เพดานแข็ง
/k/	ก	ระเบิด - อไชยะ - ลิขลิ - เพดานอ่อน

* สระเหล่านี้ใช้ในวรรณคดี ไม่ใช้ในบทสนทนาชีวิตประจำวัน

/kh/	ข ค ฆ	ระเบิด - อโฆชะ - ธนิต - เพดานอ่อน
/ʔ/	อ	ระเบิด - โฆชะ - เส้นเสียง
/ch/	จ ช ฌ	กิ่งเสียดแทรก - อโฆชะ - ลีดิล - เพดานแข็ง
/f/	ฝ ฟ	เสียดแทรก - อโฆชะ - ริมฝีปากกับฟันบน
/s/	ซ ศ ษ ส	เสียดแทรก - อโฆชะ - ปุ่มเหงือก
/h/	ห ฮ	เสียดแทรก - โฆชะ - เส้นเสียง
/m/	ม	นาสิก - โฆชะ - ริมฝีปาก
/n/	ณ น	นาสิก - โฆชะ - ปุ่มเหงือก
/ŋ/	ง	นาสิก - โฆชะ - เพดานอ่อน
/l/	ฬ ล	ข้างลิ้น - โฆชะ - ปุ่มเหงือก
/r/	ร	รวิ - โฆชะ - ปุ่มเหงือก
/w/	ว	อัสสระ - โฆชะ - ริมฝีปาก
/j/	ย, ฎ	อัสสระ - โฆชะ - เพดานแข็ง

อีกหนึ่งหน่วยเสียงพยัญชนะ ๒๑ หน่วยเสียงนี้ มี ๕ หน่วยเสียงเท่านั้นที่ปรากฏได้ในท้ายพยางค์ คือ /k/ /n/ /t/ /ŋ/ /p/ /m/ /j/ /w/ /ʔ/ (ดวงมน จิตร์จางค์ และอากาศรรณ วรณโชติ, ๒๕๒๕ : ๑๔)

ฐานกรณ์	ริมฝีปาก ทั้งคู่	ฟันบน-ริม ฝีปากล่าง	ปุ่ม- เหงือก	ปุ่มเหงือก- เพดานแข็ง	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
ลักษณะ เสียง	VD* VL	VD VL	VD VL	VD VL	VD VL	VD VL	VD VL
ระเบิด ไม่มีลม	/b//p/		/d//t/	/c/		/k/	/ʔ/
ระเบิด มีลม	/ph/		/th/			/kh/	
กึ่งเสียด แทรก				/ch/			
เสียด แทรก		/f/	/s/				/h/
นาสิก	/m/		/n/			/ŋ/	
รัว			/l/				
ข้างลิ้น			/r/				
อัสสระ	/w/				/j/		

* VD หมายถึง เสียงก้อง (Voiced) VL หมายถึง เสียงไม่ก้อง (Voiceless)

๒. หน่วยเสียงสระในภาษาไทย

หน่วยเสียงในภาษาไทยมีสระเดี่ยว ๑๘ หน่วยเสียง สระประสม ๓ หน่วยเสียง (กาตจนานา นาคสกุล, ๒๕๒๔ : ๓๐-๓๓) สรุปลงได้ดังต่อไปนี้

๒.๑ หน่วยเสียงสระเดี่ยว

สระ $\overset{\circ}{\text{ิ}}$	/i/	สระหน้า - สูง - สั้น	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{ิ}}$	/i:/	สระหน้า - สูง - ยาว	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{เ}}$	/e/	สระหน้า - กลาง - สั้น	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{เ}}$	/e:/	สระหน้า - กลาง - ยาว	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/ɛ/	สระหน้า - ต่ำ - สั้น	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/ɛ:/	สระหน้า - ต่ำ - ยาว	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{ุ}}$	/u/	สระกลาง - สูง - สั้น	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{ุ}}$	/u:/	สระกลาง - สูง - ยาว	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/ɤ/	สระกลาง - กลาง - สั้น	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/ɤ:/	สระกลาง - กลาง - ยาว	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{า}}$	/a/	สระกลาง - ต่ำ - สั้น	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{า}}$	/a:/	สระกลาง - ต่ำ - ยาว	ริมฝีปากแคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/u/	สระหลัง - สูง - สั้น	ริมฝีปากไม่แคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/u:/	สระหลัง - สูง - ยาว	ริมฝีปากไม่แคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/o/	สระหลัง - กลาง - สั้น	ริมฝีปากไม่แคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/o:/	สระหลัง - กลาง - ยาว	ริมฝีปากไม่แคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/ɔ/	สระหลัง - ต่ำ - สั้น	ริมฝีปากไม่แคบ
สระ $\overset{\text{~}}{\text{อ}}$	/ɔ:/	สระหลัง - ต่ำ - ยาว	ริมฝีปากไม่แคบ

หน่วยเสียงสระเดี่ยวสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตำแหน่งลิ้น	สระหน้า		สระกลาง		สระหลัง	
ปริมาณของลม	ริมฝีปากแผ่		ริมฝีปากแผ่		ริมฝีปากห่อ	
ลิ้นยาว						
ระดับลิ้น	ลิ้น	ยาว	ลิ้น	ยาว	ลิ้น	ยาว
สูง	/i/	/i:/	/y/	/y:/	/u/	/u:/
กลาง	/e/	/e:/	/ɛ/	/ɛ:/	/o/	/o:/
ต่ำ	/ɛ/	/ɛ:/	/a/	/a:/	/ɔ/	/ɔ:/

๒.๒ หน่วยเสียงสระประสม

สระ /ia/   สระ/i/ ประสมด้วย สระ/a/
 สระ /i:a:/   สระ/i:/ ประสมด้วย สระ/a:/
 สระ /wa/   สระ/ʋ/ ประสมด้วย สระ/a/
 สระ /w:a:/   สระ/ʋ:/ ประสมด้วย สระ/a:/
 สระ /ua/   สระ/u/ ประสมด้วย สระ/a/
 สระ /u:a:/   สระ/u:/ ประสมด้วย สระ/a: /

สระประสมในภาษาไทยเกิดจากการเลื่อนลิ้นในระดับสูงลดลงสู่ระดับต่ำ มีอยู่ทั้งหมด ๖ หน่วยเสียง สระประสมทั้ง ๖ หน่วยเสียงนี้ ความสั้นยาวไม่แยกความหมายในภาษา จึงจัดว่าสระประสมมีเพียง ๓ หน่วยเสียงเท่านั้น (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน, ๒๕๑๔ : ๘๒)

๓. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีอยู่ ๕ เสียง ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (๒๕๑๔: ๔๖-๔๗) จำแนกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๓.๑ วรรณยุกต์ที่มีเสียงเสมอกัน คือเสียงวรรณยุกต์ที่มีระดับเสียงเดียวเมื่อออกเสียง วรรณยุกต์พวกนี้มีอยู่ ๓ เสียง คือ

๓.๑.๑ วรรณยุกต์เอก \ มีระดับเสียงต่ำ

๓.๑.๒ วรรณยุกต์สามัญ / มีระดับเสียงอยู่ในระดับกลาง

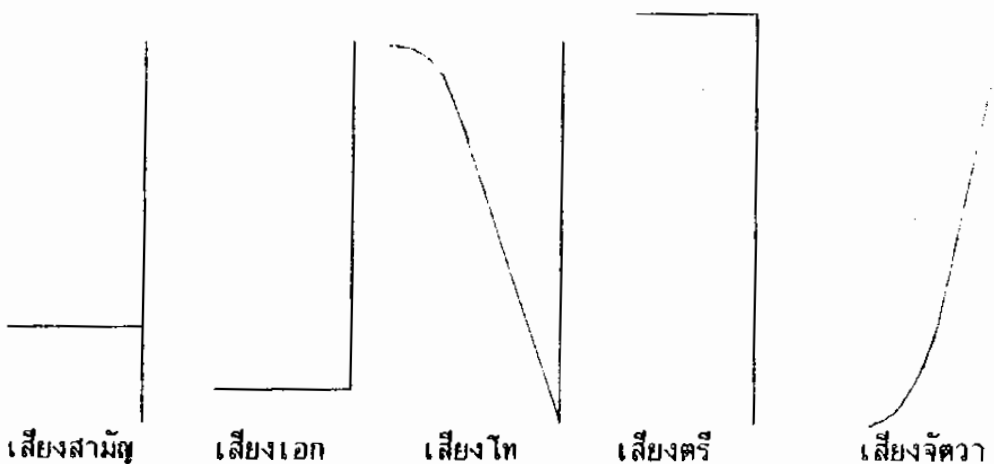
๓.๑.๓ วรรณยุกต์ตรี / มีระดับเสียงสูง

๓.๒ วรรณยุกต์หลบทางเสียง คือ เสียงวรรณยุกต์ที่มีระดับเสียงไม่อยู่ในระดับเดียวกันตลอด มีอยู่ ๒ เสียง คือ

๓.๒.๑ วรรณยุกต์โท $\wedge$ มีระดับเสียงสูงขึ้นแล้วหลบทางเสียงลง

๓.๒.๒ วรรณยุกต์จัตวา $\vee$ มีระดับเสียงต่ำลงแล้วหลบทางเสียงขึ้น

เสียงวรรณยุกต์ ๕ เสียงเขียนแสดงด้วยเส้นระดับเสียงเปรียบเทียบกันดังนี้

ตัวอย่างเสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์สามัญ	มี	ดิน	จริง	อา
เสียงวรรณยุกต์เอก	ป่า	กฎ	อบ	กัด
เสียงวรรณยุกต์โท	อ้า	หน้า	ค่า	ห้า
เสียงวรรณยุกต์ตรี	ร้าน	ค้า	โต๊ะ	ม้า
เสียงวรรณยุกต์จัตวา	จำ	หนา	นาย	หาย

๔. พยางค์ในภาษาไทย

เมื่อนำพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่กล่าวมาประสมกันแล้วทำให้เกิดเสียงเป็น พยางค์ พยางค์ในภาษาไทยมี ๕ ชนิดดังต่อไปนี้^๑

๔.๑ พยางค์ที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ ตัวอย่างเช่น ทา ดี
กา มา เป็นต้น

๔.๒ พยางค์ที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และพยัญชนะท้าย เช่น
กิน นอน เดิน เป็นต้น

๔.๓ พยางค์ที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเสียงสั้น พยัญชนะกัก และวรรณยุกต์
เอกหรือตรี เช่น บิด ผิด คึก พลิก เป็นต้น

๔.๔ พยางค์ที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเสียงยาว พยัญชนะท้ายซึ่งเป็น
พยัญชนะนาสิกหรือพยัญชนะครึ่งสระ และวรรณยุกต์ เช่น ฟาน โยม พลาจ เขียว หาย
ผลาญ เป็นต้น

๔.๕ พยางค์ที่ประสมด้วยพยัญชนะต้น สระเสียงยาว พยัญชนะท้ายซึ่งเป็น
พยัญชนะกัก และวรรณยุกต์เอกหรือโท เช่น หลาก บวก เบรด รวบ ลวก คลาด เพี้ยก
คราบ เป็นต้น

^๑ ผู้วิจัยดัดแปลงมาจาก ระบบเสียงภาษาไทย. (กาญจนา นาคสกุล, ๒๕๒๔ : ๑๐๖-๑๑๒)

พยางค์ในภาษาไทยแต่ละพยางค์เป็นชนิดใดชนิดหนึ่งใน ๓ ชนิดนี้ และคำคำเดียวจะเป็นพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้ ตัวอย่างเช่น

ทา	๑ พยางค์
ดาเนิน	๒ พยางค์
กตัญญู	๓ พยางค์
ประสิทธิภาพ	๔ พยางค์

ลักษณะสำคัญของภาษาเกาหลี

ภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลอูรัล-อัลเทอิก (Ural-Altaic) เป็นภาษาคำติดต่อกัน (Agglutinative Language) ที่มีวิภคิตปัจจัย (Inflection) มีผู้ใช้ภาษาเกาหลีจำนวน ๖๐ ล้านคน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในคาบสมุทรเกาหลี และ ๓ ล้านคนที่กระจายอยู่ทั่วโลก โครงสร้างทั่วไปของภาษาเกาหลี ตั้งแต่การเข้ากันสนิทของเสียงสระ (Vowel Harmony) ไวยากรณ์ตลอดจนถึงวงศัพท์ อยู่ในลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาอูรัล-อัลเทอิกและภาษาญี่ปุ่น

ภาษาเกาหลีมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

๑. ภาษาเกาหลีมีเติมวิภคิตปัจจัย คือ มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงกาล มาลา วาก และความสุภาพ

๒. คำแต่ละคำถือว่าเป็นคำไม่สำเร็จรูป ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำก่อนใช้เข้าประโยค เพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค

๓. คำคำเดียวกันอาจมีหลายความหมาย ใช้ได้หลายหน้าที่ โดยเปลี่ยนแปลงรูปคำ จะรู้ความหมายและหน้าที่ได้ก็ด้วยการดูตัวชี้ประธาน (Subject Particle) และตัวชี้กรรม (Object Particle) อาคม (Infix) * บัจจย (Suffix) และส่วนท้ายคำกริยา (Verb Ending)

๔. คำขยายนำคำที่ถูขยาย คำคุณศัพท์หน้าคำนาม สรรพนาม และคำวิเศษณ์นำหน้ากริยาหรือคุณศัพท์

๕. มีการใช้คำแสดงสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง (Honorific Forms) ที่ซับซ้อนมาก

๖. เว้นวรรคระหว่างคำกับคำ และประโยคกับประโยค

๗. ใช้อักษรจีนปนเป็นคำ ๆ ในประโยคหากจำเป็น อาจเขียนเพิ่มในวงเล็บเพื่อให้ความหมายชัดเจนหรือเข้าใจได้ดีขึ้น

อักษรเกาหลี

พระเจ้าเซจง ซึ่งเป็นรัชกาลที่ ๔ ของราชวงศ์โจซอน หรือราชวงศ์ลี ประดิษฐ์อักษรเกาหลี "ฮันคิล" ขึ้น เมื่อ ปี ค.ศ. ๑๔๔๓ ฮันคิล สมัยในพระเจ้าเซจง มีพยัญชนะ ๑๗ ตัว สระ ๑๑ ตัว รวมเป็น ๒๘ ตัว แต่ปัจจุบันใช้เพียงพยัญชนะ ๑๔ ตัว และสระ ๑๐ ตัวเท่านั้น

---

* อาคม หมายถึง หน่วยที่เติมระหว่างต้นคำกริยากับท้ายคำกริยา นักภาษาศาสตร์บางท่าน เช่น อิม ไฮ บิน (Im, Hobin, and others, ๑๙๘๘ : ๑๐๕) จัดเป็นบัจจย

๑. พยัญชนะ เกาหลี่

พยัญชนะเกาหลี่เลียนแบบลักษณะอวัยวะการออกเสียงในขณะออกเสียงนั้น ๆ ตามลำดับฐานกรณ์ (ลี ฮวัน มุก, ๑๙๘๘ : ๑๘๕-๑๘๘) ดังนี้ คือ

ㄱ /k/ เลียนแบบจากลักษณะที่โคนลิ้นปิดกั้นหลอดลม เมื่อออกเสียง /k/

ㄴ /n/ เลียนแบบจากลักษณะที่ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือกบน เมื่อออกเสียง

/n/

ㅁ /m/ เลียนแบบจากลักษณะที่ริมฝีปากห่อ เมื่อออกเสียง /m/

ㅅ /s/ เลียนแบบจากลักษณะของฟัน เมื่อออกเสียง /s/

ㅇ /ʔ/ เลียนแบบจากลักษณะของช่องระหว่างเส้นเสียง เมื่อออกเสียง

/ʔ/

พยัญชนะ ๕ ตัวดังกล่าวเป็นตัวอักษรหลักตามที่เกิดเสียงแต่ละจุด พยัญชนะอื่น ๆ มาจากการเพิ่มเติมขีด เช่น

๑.๑ พยัญชนะ ㅋ แทนเสียง /kh/ เกิดที่เพดานอ่อน โดยเอา ㄱ /k/ เป็นพยัญชนะหลักและเติมขีดหนึ่งขีด เป็นพยัญชนะ ㅋ

๑.๒ พยัญชนะ ㄷ ㅌ ㅎ แทนเสียง /th/ /t'/ /r,l/ ตามลำดับ เกิดที่ปุ่มเหงือก โดยเอาพยัญชนะ ㄴ /n/ เป็นพยัญชนะหลักและเติมขีด เป็นพยัญชนะ ㄷ ㅌ ㅎ ตามลำดับ

๑.๓ พยัญชนะ ㅍ ㅑ แทนเสียง /ph/ /p'/ เกิดที่ริมฝีปาก โดยเอา ㅁ /m/ เป็นพยัญชนะหลักเมื่อเติมขีด ก็ได้เป็นพยัญชนะ ㅍ ㅑ ตามลำดับ

๑.๔ พยัญชนะ ㅈ ㅊ แทนเสียง /č/ /čh/ เกิดที่เพดานแข็งเอา ㅅ /sh/ เป็นพยัญชนะหลักเมื่อเติมขีด ก็ได้เป็นพยัญชนะ ㅈ ㅊ ตามลำดับ

๑.๕ พยัญชนะ ㅎ แทนเสียง /h/ ที่เกิดช่องระหว่างเส้นเสียงเอา ㅇ /ʔ/ เป็นพยัญชนะหลักและเติมขีด ได้เป็นพยัญชนะ ㅎ

พยัญชนะที่ใช้ในปัจจุบัน มีทั้งหมด ๑๕ ตัวดังนี้

๗ /kh/ -	กียอก	๘ /u/ -	นีย
๘ /th/ -	ตีกัด	๙ /l, r/ -	รีอิล
๙ /m/ -	มีอิม	๑๐ /ph/ -	ปือบ
๑๐ /sh/ -	ชือช	๑๑ /ʔ/ -	ฮือฮิง
๑๑ /č/ -	จือจ	๑๒ /čh/ -	ชือช
๑๒ /k'/ -	คือค	๑๓ /t'/ -	ทือท
๑๓ /p'/ -	ปือพ	๑๔ /h/ -	ฮือฮิต

๒. สระเกาหลี

สระเกหลียัดแนวคิดเชิงปรัชญาเกี่ยวกับลักษณะท้องฟ้า พื้นดินและคน (ลี ฮวัน มุก, ๑๙๘๘ : ๑๘๘-๑๘๙) ดังนี้ คือ

. เปลี่ยนแบบจากลักษณะของท้องฟ้าที่เป็นวงกลม ใช้โคด ๆ ไม่ได้ จะต้องประสมกับส่วนประสมอื่น ๆ

_ เปลี่ยนแบบจากลักษณะพื้นดินที่ราบ ใช้เป็นสระ /u/ และประสมกับส่วนประสมอื่น ๆ ได้เป็นสระอื่น ๆ

| เปลี่ยนแบบจากลักษณะของคนยืน ใช้เป็นสระ /i/ และประสมกับส่วนประสมอื่น ๆ ได้เป็นสระอื่น ๆ

ใช้ลักษณะ ๓ อย่างนี้ประสมกันจะได้สระเดี่ยว ๑๐ ตัว ดังนี้

ㅏ /a/ -	อา	ㅑ /ya/ -	ยา
ㅓ /o/ -	ออ	ㅕ /yo/ -	ยอ
ㅗ /o/ -	โอ	ㅛ /yo/ -	โย
ㅜ /u/ -	อุ	ㅠ /yu/ -	ยู
ㅡ /e/ -	อี	ㅣ /i/ -	อี

สระเดี่ยวประสมกัน จะได้สระประสม ๑๑ ตัวดังนี้

ห/๕/	-	แอ	ท/๕/	ประสมกับ	ㅣ/ㅣ/
ห/ย๕/	-	แย	ท/ย๕/	ประสมกับ	ㅣ/ㅣ/
ห/๕/	-	เอ	ท/๖/	ประสมกับ	ㅣ/ㅣ/
ห/ย๕/	-	เย	ท/ย๖/	ประสมกับ	ㅣ/ㅣ/
๗/๕/	-	เว	๗/๖/	ประสมกับ	ㅣ/ㅣ/
๗/หㅣ/	-	วี	๗/ห/	ประสมกับ	ㅣ/ㅣ/
๗/หㅣ/	-	อีย	๗/ห/	ประสมกับ	ㅣ/ㅣ/
๗/ห๕/	-	วา	๗/๖/	ประสมกับ	ท/๕/
๗/ห๕/	-	แว	๗/๖/	ประสมกับ	ห/๕/
๗/ห๖/	-	วอ	๗/ห/	ประสมกับ	ท/๖/
๗/ห๕/	-	อูเว	๗/ห/	ประสมกับ	ห/๕/

๓. วิธีการเขียนอักษรเกาหลี

วิธีเขียนอักษรเกาหลีมีดังต่อไปนี้

- ๓.๑ เขียนพยัญชนะไว้ข้างหน้าสระ
- ๓.๒ เขียนพยัญชนะไว้บนสระ
- ๓.๓ เขียนพยัญชนะไว้บนสระรูปประสม
- ๓.๔ เขียนพยัญชนะไว้ข้างหน้าสระและเขียนตัว สะกดข้างล่าง
- ๓.๕ เขียนพยัญชนะไว้บนสระและเขียนตัว สะกดข้างล่าง
- ๓.๖ เขียนพยัญชนะไว้บนสระรูปประสมและเขียนตัว สะกดข้างล่าง

๓.๑

พ	ส
---	---

เขียนพยัญชนะไว้ข้างหน้าสระ ㅏ/a/ ㅑ/ya/ ㅓ/o/ ㅕ/yo/

ㅣ/i/

ตัวอย่าง

ㅏ/a/ ; 가/kha/ 사/sha/

ㅑ/ya/ ; 야/ya/ 냐/nya/

ㅓ/o/ ; 호/ho/ 토/to/

ㅕ/yo/ ; 요/yo/ 휴/phyo/

ㅣ/i/ ; 미/phi/ 미/mi/

๓.๒

พ
ส

เขียนพยัญชนะไว้บนสระ ㅗ/o/ ㅛ/yo/ ㅜ/u/ ㅠ/yu/

ㅡ/๓/

ตัวอย่าง

ㅗ/o/ ; 도/tho/ 소/sho/

ㅛ/yo/ ; 표/phyo/ 요/yo/

ㅜ/u/ ; 추/čhu/ 푸/phu/

ㅠ/yu/ ; 유/yu/ 휴/hyu/

ㅡ/๓/ ; 그/khw/ 크/k'w/

๓.๓

เขียนพยัญชนะไว้บนสระรูปประสม ㅏ/ㅑ/ ㅓ/ㅕ/ ㅗ/ㅛ/

ㅜ/ㅠ/ ㅡ/ㅣ/

ตัวอย่าง

ㅏ/ㅑ/ ; ㅑ/ㅑ/ ㅑ/ㅑ/

ㅓ/ㅕ/ ; ㅓ/ㅕ/ ㅓ/ㅕ/

ㅗ/ㅛ/ ; ㅗ/ㅛ/ ㅗ/ㅛ/

ㅜ/ㅠ/ ; ㅜ/ㅠ/ ㅜ/ㅠ/

ㅡ/ㅣ/ ; ㅡ/ㅣ/ ㅡ/ㅣ/

ㅏ/ㅑ/ ; ㅑ/ㅑ/ ㅑ/ㅑ/

ㅓ/ㅕ/ ; ㅓ/ㅕ/ ㅓ/ㅕ/

๓.๔

เขียนพยัญชนะไว้ข้างหน้า ㅏ/a/ ㅑ/ya/ ㅓ/o/ ㅕ/yo/

ㅣ/i/

ตัวอย่าง

- ㅏ/a/ ; 강/khag/ 산/shan/
- ㅑ/ya/ ; 약/yak/ 냐ng/nyag/
- ㅓ/o/ ; 혼/hon/ 덕/thok/
- ㅕ/yo/ ; 옛/yot/ 병/phyog/
- ㅣ/i/ ; 핏/phit/ 민/min/

๓.๕

เขียนพยัญชนะไว้บนสระ ㅗ/o/ ㅛ/yo/ ㅜ/u/ ㅠ/yu/

ㅡ/ɯ/

* สก หมายถึง สะกด

ตัวอย่าง

ㅏ/o/ ; 등/thog/ 손/shon/
 ㅑ/yo/ ; 꽃/phyot/ 용/yog/
 ㅓ/u/ ; 춘/čhun/ pun/phun/
 ㅕ/yu/ ; 옷/yut/ 흥/hyug/
 ㅡ/ɯ/ ; 군/khun/ 큰/k'mn/

๓.๖

ㅑ	ㅑ
ㅑ	ㅑ
ㅑ	ㅑ

เขียนพยัญชนะไว้บนสระรูปประสม ㅑ/wa/ ㅑ/wæ/ ㅑ/ɛ/

ㅑ/wa/ ㅑ/we/ ㅑ/wi/ ㅑ/wi/

ตัวอย่าง

ㅑ/wa/ ; 관/khwan/ 왕/wag/
 ㅑ/wæ/ ; 광/kwæg/ 원/wæn/
 ㅑ/ɛ/ ; 원/shæn/ 권/khæn/
 ㅑ/wa/ ; 권/khwon/ 원/won/
 ㅑ/we/ ; 권/khen/ 원/wen/
 ㅑ/wi/ ; 원/hwin/ 순/shwin/
 ㅑ/wi/ ; 원/win/ 흰/hwin/

ระบบเสียงในภาษาเกาหลี

ระบบเสียงในภาษาเกาหลีมีหน่วยเสียงพยัญชนะกับหน่วยเสียงสระ

๑. หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเกาหลี มีทั้งหมด ๑๘ หน่วยเสียงด้วยกัน (ปัก ชัง แอ, ๑๙๙๐ : ๒๘) ดังนี้

/ph/	ㅍ	ระเบิด - ไชชะ/อไชชะ - รีมผีปาก
/th/	ㅌ	ระเบิด - ไชชะ/อไชชะ - บุ่มเหงือก
/č/	ㅊ	ระเบิด - ไชชะ/อไชชะ - เพดานอ่อน
/kh/	ㅋ	ระเบิด - อไชชะ - ลีถิล - รีมผีปาก
/sh/	ㅍ	ระเบิด - อไชชะ - ลีถิล - บุ่มเหงือก
/ʔp/	ㅍ	ระเบิด - อไชชะ - ลีถิล - เพดานอ่อน
/ʔt/	ㅌ	ระเบิด - อไชชะ - ธนิต - รีมผีปาก
/ch/	ㅊ	ระเบิด - อไชชะ - ธนิต - บุ่มเหงือก
/ʔk/	ㅋ	ระเบิด - อไชชะ - เพดานอ่อน
/s/	ㅅ	เสียดแทรก - อไชชะ - บุ่มเหงือก
/p'/	ㅍ	กึ่งเสียดแทรก - อไชชะ - เพดานแข็ง
/t'/	ㅌ	กึ่งเสียดแทรก - อไชชะ - ธนิต - เพดานแข็ง
/čh/	ㅊ	เสียดแทรก - อไชชะ - ลีถิล - บุ่มเหงือก
/k'/	ㅋ	กึ่งเสียดแทรก - อไชชะ - ลีถิล - เพดานแข็ง
/h/	ㅎ	เสียดแทรก - อไชชะ - เส้นเสียง
/n/	ㄴ	นาสิก - ไชชะ - รีมผีปาก
/m/	ㅁ	นาสิก - ไชชะ - บุ่มเหงือก
/ŋ/	ㅇ	นาสิก - ไชชะ - เพดานอ่อน
/r, l/	ㄹ	ข้างลิ้น/ร้ว - ไชชะ - บุ่มเหงือก

ลักษณะและที่เกิดของหน่วยเสียงพยัญชนะ ๑๕ หน่วยเสียงในภาษาเกาหลีสรุปเป็น
ตารางได้ดังต่อไปนี้

ฐานกรณ์	ริมฝีปากทั้งคู่		ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง		เพดานอ่อน		เส้นเสียง	
ลักษณะเสียง	VD	VL	VD	VL	VL	VD	VL	VD	VD	VL
ระเบิด ไม่มีลม		/ph/		/th/				/kh/		
		/ʔp/		/ʔt/				/ʔk/		
ระเบิด มีลม		/p'/		/t'/				/k'/		
กึ่งเสียด แทรก						/č/				
						/čh/				
						/ch/				
เสียด แทรก				/sh/						/h/
				/s/						
นาสิก	/๓/		/n/				/ŋ/			
รัว			(/r/)							
ข้างลิ้น			/l/							

ลักษณะและที่เกิดของหน่วยเสียงพยัญชนะ ๑๔ หน่วยเสียงในภาษาไทยเกาหลีสืบเป็น
ตารางได้ดังต่อไปนี้

ฐานกรณ์	ริมฝีปากทั้งคู่		ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง		เพดานอ่อน		เส้นเสียง	
	เสียง	VD	VL	VD	VL	VL	VD	VL	VD	VL
ระเบิด ไม่มีลม		/ph/		/th/				/kh/		
		/ʔp/		/ʔt/				/ʔk/		
ระเบิด มีลม		/p'/		/t'/				/k'/		
กึ่งเสียด แทรก						/ç/				
						/çh/				
						/ch/				
เสียด แทรก				/sh/						/h/
				/s/						
นาสิก	/m/		/n/				/ŋ/			
รัว			(/r/)							
ข้างลิ้น			/l/							

หน่วยเสียง /ph/ /th/ /kh/ /č/ ในภาษาเกาหลีเป็นเสียงอโฆษะ แต่เมื่อปรากฏระหว่างเสียงโฆษะกับโฆษะจะกลายเป็นเสียงโฆษะ

ตำแหน่งที่หน่วยเสียงพยัญชนะสามารถปรากฏได้ในภาษาเกาหลี มี ๓ ตำแหน่งด้วยกัน คือ

- ๑.๑ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในต้นคำ
- ๑.๒ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในกลางคำ
- ๑.๓ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในท้ายคำ

๑.๑ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในต้นคำได้ มี ๑๘ หน่วยเสียง คือ

/ph/	ㅍ	/pʰaram/	바람	"ลม"
/th/	ㅌ	/tharæ/	다리	พืชชนิดหนึ่ง
/č/	ㅊ	/čarag/	차량	"การอวด"
/kh/	ㅋ	/khangsan/	강산	"แม่น้ำภูเขา" "แผ่นดิน"
/sh/	ㅅ	/sharag/	사랑	"ความรัก"
/ʔp/	ㅍ	/ʔpaŋcip/	빵집	"ร้านขนมปัง"
/ʔt/	ㅌ	/ʔtaŋčagsa/	빵장사	"การค้าขายที่ดิน"
/ch/	ㅊ	/čhačagmyon/	짜장면	อาหารจีนชนิดหนึ่ง
/ʔk/	ㅋ	/ʔkakʔtuki/	각두기	อาหารเกาหลีชนิดหนึ่ง
/s/	ㅅ	/saripi/	차리비	"ไม้กวาด"
/pʰ/	ㅍ	/paragsæ/	파랑새	นกชนิดหนึ่ง
/tʰ/	ㅌ	/thačo/	타초	นกชนิดหนึ่ง
/čh/	ㅊ	/čhchan/	차찬	"ถ้วยชา"
/kʰ/	ㅋ	/kʰanmaki/	칸막이	"ที่กั้น"
/h/	ㅎ	/hanam/	하늘	"ท้องฟ้า"
/m/	ㅁ	/moru/	머루	ผลไม้นชนิดหนึ่ง
/n/	ㄴ	/nalkæ/	날개	"ปีก"

๑.๒ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในกลางคำได้ มี ๑๔ หน่วยเสียง คือ

/ph/ ㅍ	/kholpaŋ/	꿀방	"ห้องम्म"
/th/ ㅊ	/čínthalaŋ/	진달래	ดอกไม้ชนิดหนึ่ง
/č/ ㅅ	/čečaraŋ/	체사랑	"การอวดตัวเอง"
/kh/ ㅋ	/khamkhaŋsan/	금강산	ชื่อภูเขา
/sh/ ㅌ	/čhašaraŋ/	첫사랑	"ความรักครั้งแรก"
/ʔp/ ㅍ	/čhinʔpaŋčhip/	진빵집	"ร้านขายขนมปัง"
/ʔt/ ㅌ	/shaʔtaŋ/	새땅	"ที่ดินใหม่"
/ch/ ㅈ	/khančačagaŋ/	산짜장	อาหารจีนชนิดหนึ่ง
/ʔk/ ㅋ	/ʔkolʔkakaŋ/	꿀깍	เสียงกลิ้งเข้า
/s/ ㅅ	/hansaŋ/	한쌍	"คู่หนึ่ง"
/p'/ ㅍ	/šapa'araŋ/	새파란	"สีฟ้าเข้ม"
/t'/ ㅌ	/yont'a/	연타	"ตีข้าว"
/čh/ ㅊ	/otčhariŋ/	옷차림	"การแต่งตัว"
/k'/ ㅋ	/thuk'an/	두칸	"สองชั้น"
/h/ ㅎ	/phomhanŋl/	봄하늘	"ท้องฟ้าฤดูใบไม้ผลิ"
/m/ ㅁ	/šhamaŋl/	새마을	"หมู่บ้านใหม่"
/n/ ㄴ	/khanari/	개나리	ดอกไม้ชนิดหนึ่ง
/ŋ/ ㅇ	/phŋŋa/	붕어	ปลาชนิดหนึ่ง
/r, l/ ㄹ	/naru/	나무	"ทำเรือ"

๑.๓ หน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในท้ายคำได้ มี ๓ หน่วยเสียง คือ

/ph/ ㅍ ㅑ	ㅑ/phap/	"ข้าว"	ㅑ/ap/	"ข้างหน้า"
/th/ ㅊ ㅅ ㅌ ㅈ ㅊ	꾼/khol/	"ทันที"	술/sot/	"หม้อ"
	곳/khot/	"สถานที่"	곶/khot/	"แหลม"
	값/khat/	หมวดชนิดหนึ่ง	히읇/hiut/	"ชื่อพยัญชนะเกาหลี"

/kh/	ㅍ	복/phok/	"บุญ"	동녘/thognyok/	"ทิศทางตะวันออก"
/m/	ㅁ	몸/mom/	"ร่างกาย"		
/n/	ㄴ	손/shon/	"มือ"		
/ŋ/	ㅇ	봉/phog/	"หงส์"		
/r, l/	ㄹ	밭/phal/	"ทำ"		

ตำแหน่งของหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเกาหลี สรุปเป็นตารางได้ดังนี้ (ปัก ชัง แฮ, ๑๙๙๐ : ๒๘)

	ph	th	č	sh	kh	ʔp	ʔt	ch	s	ʔk
ต้นคำ (Initial)	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
กลางคำ (Medial)	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
ท้ายคำ (Final)	+	+	-	-	+	-	-	-	-	-
	p'	t'	čh	k'	h	m	n	ŋ	l, r	
ต้นคำ (Initial)	+	+	+	+	+	+	+	-	-	
กลางคำ (Medial)	+	+	+	+	+	+	+	+	+	
ท้ายคำ (Final)	-	-	-	-	-	+	+	+	+	

๒. หน่วยเสียงสระในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียงสระในภาษาเกาหลี มี ๒๓ เสียง แบ่งเป็นสระเดี่ยว ๘ หน่วยเสียง สระประสม ๑๒ หน่วยเสียง และ อັตสระ ๒ หน่วยเสียง ดังต่อไปนี้

๒.๑ หน่วยเสียงสระเดี่ยว

๒.๒ หน่วยเสียงสระประสม

๒.๓ หน่วยเสียงอັตสระ

๒.๑ หน่วยเสียงสระเดี่ยว *

/i/	ㅣ	สระหน้า - สูง - ริมฝีปากไม่ห่อ
/e/	┆	สระหน้า - กลาง - ริมฝีปากไม่ห่อ
/æ/	┆	สระหน้า - ต่ำ - ริมฝีปากไม่ห่อ
/ɛ/	┆	สระหน้า - กลาง - ริมฝีปากห่อ
/ɨ/	—	สระกลาง - สูง - ริมฝีปากไม่ห่อ
/ɔ/	┆	สระกลาง - กลาง - ริมฝีปากห่อ
/a/	┆	สระกลาง - ต่ำ - ริมฝีปากไม่ห่อ
/u/	┆	สระหลัง - สูง - ริมฝีปากห่อ
/o/	┆	สระหลัง - กลาง - ริมฝีปากห่อ

หน่วยเสียงสระเดี่ยวสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

		สระหน้า		สระกลาง		สระหลัง	
ระดับลิ้น	ริมฝีปาก	ไม่ห่อ	ห่อ	ไม่ห่อ	ห่อ	ไม่ห่อ	ห่อ
สูง		/i/		/ɨ/			/u/
กลาง		/e/	/ɛ/	/ɔ/			/o/
ต่ำ		/æ/		/a/			

* สระ /e/ /ɛ/ และ /œ/ เป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว แต่รูปสระเหล่านี้ เป็นสระประสม ดูรายละเอียด หน้า ๕๘

๒.๒ หน่วยเสียงสระประสม

/ya/	๑	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/y/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/a/
/yo/	๒	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/y/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/o/
/yo/	๓	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/y/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/o/
/yu/	๔	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/y/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/u/
/ya/	๕	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/y/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/a/
/ye/	๖	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/y/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/e/
/wa/	๗	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/w/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/a/
/wa/	๘	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/w/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/a/
/wo/	๙	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/w/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/o/
/we/	๑๐	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/w/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/e/
/wi/	๑๑	เริ่มเสียงด้วย	อักษร	/w/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/i/
/wi/	๑๒	เริ่มเสียงด้วย	สระ	/w/	แล้วจบเสียงด้วย	สระ	/i/

๒.๓ หน่วยเสียงอักษร

/i/ ; สระหน้า - สูง - ริมฝีปากไม่ห่อ

/w/ ๑ สระหลัง - ต่ำ - ริมฝีปากไม่ห่อ

อักษร ๒ ตัวนี้ ไม่ปรากฏในท้ายพยางค์ในภาษาเกาหลี

๓. พยางค์ในภาษาเกาหลี

พยางค์ในภาษาเกาหลี มี ๕ ลักษณะดังนี้

๓.๑ พยางค์ที่มีสระอย่างเดี่ยวเท่านั้น เช่น /i/ 이 /a/ 아 /ɛ/ 에 /wa/ 와
/we/ 웨 เป็นต้น

๓.๒ พยางค์ที่ประสมด้วยพยัญชนะและสระ เช่น /kha/ 가 /no/ 노 /shi/ 시
/che/ 체 เป็นต้น

๓.๓ พยางค์ที่ประสมด้วยสระและพยัญชนะ เช่น /ak/ 악 /in/ 인 /yun/ 운
/wan/ 완 เป็นต้น

๓.๔ พยางค์ที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระ และพยัญชนะ เช่น /khan/ 관
/hwag/ 왕 /phom/ 뫼 เป็นต้น

พยางค์ในภาษาเกาหลีแต่ละพยางค์เป็นลักษณะใดลักษณะหนึ่งใน ๔ ลักษณะนี้ และ
ค่างจะเป็นพยางค์เดี่ยวหรือหลายพยางค์ก็ได้ เช่น

/phap/	밥	๑ พยางค์
/phota/	보 다	๒ พยางค์
/čamčata/	잠 자 다	๓ พยางค์
/shakwanamu/	사 과 나무	๔ พยางค์